

Ποιήματα

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΟΙΗΣΗΣ

Άννα Ασκοξυλάκη

ΠΓΗ_Γ' 1

Κ.Π.Καβάφη, *Θερμοπύλες*

- Τιμή σ' εκείνους όπου στην ζωή των όρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες. Ποτέ από το χρέος μη κινούνται· δίκαιοι κι ίσιοι σ' όλες των τες πράξεις, αλλά με λύπη κιόλας κι ευσπλαχνία· γενναίοι οσάκις είναι πλούσιοι, κι όταν είναι πτωχοί, πάλ' εις μικρόν γενναίοι, πάλι συντρέχοντες όσο μπορούνε· πάντοτε την αλήθεια ομιλούντες, πλην χωρίς μίσος για τους ψευδομένους.
- Και περισσότερη τιμή τούς πρέπει όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν) πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος, κι οι Μήδοι επιτέλους θα διαβούνε.

Γιώργου Σεφέρη, Ο βασιλιάς της Ασίνης

[..]Από το μέρος του ήλιου ένας μακρύς γιαλός ολάνοιχτος και το φως τρίβοντας διαμαντικά στα μεγάλα τείχη. Κανένα πλάσμα ζωντανό τ' αγριοπερίστερα φευγάτα κι ο βασιλιάς της Ασίνης που τον γυρεύουμε δυο χρόνια τώρα άγνωστος, λησμονημένος απ' όλους κι από τον Όμηρο

μόνο μια λέξη στην Ιλιάδα κι εκείνη αβέβαιη

ριγμένη εδώ σαν την εντάφια χρυσή προσωπίδα. Την άγγιξες, θυμάσαι τον ήχο της; κούφιο μέσα στο φως σαν το στεγνό πιθάρι στο σκαμμένο χώμα· κι ο ίδιος ήχος μες στη θάλασσα με τα κουπιά μας.

Ο βασιλιάς της Ασίνης ένα κενό κάτω απ' την προσωπίδα παντού μαζί μας παντού μαζί μας, κάτω από ένα όνομα: «Ασίνην τε... Ασίνην τε...»

και τα παιδιά του αγάλματα

κι οι πόθοι του φτερουγίσματα πουλιών κι ο αγέρας στα διαστήματα των στοχασμών του και τα καράβια του αραγμένα σ' άφαντο λιμάνι·

κάτω απ' την προσωπίδα ένα κενό.

Κι ο ποιητής αργοπορεί κοιτάζοντας τις πέτρες κι αναρωτιέται,

υπάρχουν άραγε ανάμεσα στις χαλασμένες τούτες γραμμές τις ακμές τις

αιχμές τα κοίλα και τις καμπύλες

υπάρχουν άραγε

αυτών που απόμειναν σκιές κυμάτων και στοχασμοί με τη απεραντοσύνη του πελάγου

ή μήπως όχι δεν απομένει τίποτε παρά μόνο το βάρος η νοσταλγία του βάρους μιας ύπαρξης ζωντανής

εκεί που μένουμε τώρα ανυπόστατοι λυγίζοντας

σαν τα κλωνάρια της φριχτής ιτιάς σωριασμένα μέσα στη διάρκεια της απελπισία

ενώ το ρέμα κίτρινο κατεβάζει αργά βούρλα ξεριζωμένα μες στο βούρκο

εικόνα μορφής που μαρμάρωσε με την απόφαση μιας πίκρας παντοτινής.

Ο ποιητής ένα κενό.

Ασπιδοφόρος ο ήλιος ανέβαινε πολεμώντας

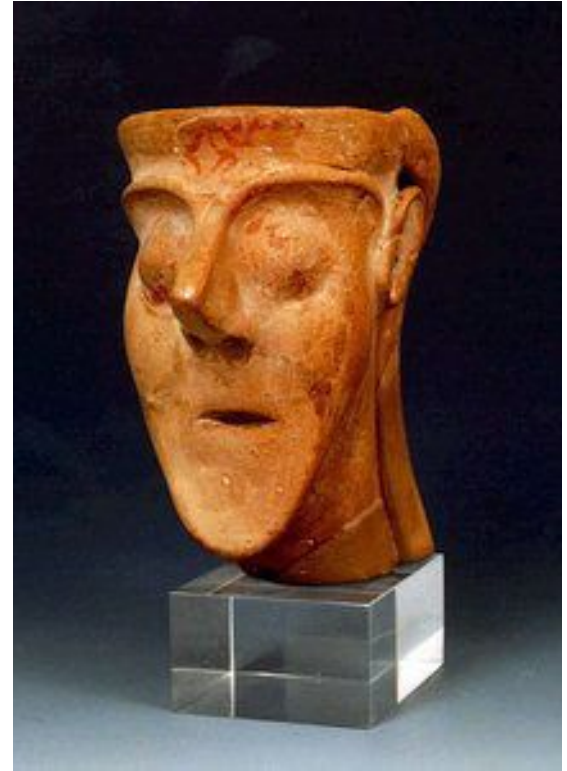
κι από το βάθος της σπηλιάς μια νυχτερίδα τρομαγμένη χτύπησε πάνω στο φως σαν τη σαίτα πάνω στο σκου

τάρι:

«Ασίνην τε Ασίνην τε...». Να 'ταν αυτή ο βασιλιάς της Ασίνης που τον γυρεύουμε τόσο προσεχτικά σε τούτη την ακρόπολη

γγίζοντας κάποτε με τα δάχτυλά μας την αφή του πάνω στις πέτρες.

Γιώργου Σεφέρη, *Ελένη*

- [...]Με το βαθύ στηθόδεσμο, τον ήλιο στα μαλλιά, κι αυτό το ανάστημαίσκιοι και χαμόγελα παντούστους ώμους στους μηρούς στα γόνατα· 35ζωντανό δέρμα, και τα μάτιαμε τα μεγάλα βλέφαρα,ήταν εκεί, στην όχθη ενός Δέλτα.Και στην Τροία;Τίποτε στην Τροία — ένα είδωλο.Έτσι το θέλαν οι θεοί. Κι ο Πάρης, μ' έναν ίσκιο πλάγιαζε σα νά ήταν πλάσμα απόφιο·κι εμείς σφαζόμασταν για την Ελένη δέκα χρόνια.
- Μεγάλος πόνος είχε πέσει στην Ελλάδα. Τόσα κορμιά ριγμέναστα σαγόνια της θάλασσας στα σαγόνια της γης· τόσες ψυχές δοσμένες στις μυλόπετρες, σαν το σιτάρι. Κι οι ποταμοί φουσκώναν μες στη λάσπη το αίμα για ένα λινό κυμάτισμα για μια νεφέλημιας πεταλούδας τίναγμα το πούπουλο ενός κύκνου για ένα πουκάμισο αδειανό, για μian Ελένη. Κι ο αδερφός μου; Αηδόνι αηδόνι αηδόνι, τ' είναι θεός; τί μη θεός; και τί τ' ανάμεσό τους;
- «Τ' αηδόνια δε σ' αφήνουνε να κοιμηθείς στις Πλάτρες».
- Δακρυσμένο πουλί, στην Κύπρο τη θαλασσοφίλητη που έταξαν για να μου θυμίζει την πατρίδα, άραξα μοναχός μ' αυτό το παραμύθι, αν είναι αλήθεια πως αυτό είναι παραμύθι, αν είναι αλήθεια πως οι άνθρωποι δε θα ξαναπιάσουν τον παλιό δόλο των θεών· αν είναι αλήθεια πως κάποιος άλλος Τεύκρος, ύστερα από χρόνια, ή κάποιος Αϊάντας ή Πρίαμος ή Εκάβη ή κάποιος άγνωστος, ανώνυμος, που ωστόσο είδε ένα Σκάμαντρο να ξεχειλάει κουφάρια, δεν το 'χει μες στη μοίρα του ν' ακούσει μαντατοφόρους που έρχονται να πούνε πως τόσος πόνος τόση ζωή πήγαν στην άβυσσο για ένα πουκάμισο αδειανό για μian Ελένη.

- <https://www.youtube.com/watch?v=3qAmtTQOxyM>

Γιάννη Ρίτσου, *Η σουάτα του σεληνόφωτος*

- [...]Φορές-φορές, τὴν ὥρα ποὺ βραδιάζει, ἔχω τὴν αἴσθησι πὼς ἔξω ἀπ' τὰ παράθυρα περνάει ὁ ἀρκουδιάρης μὲ τὴν γριὰ βαριά του ἀρκούδα μὲ τὸ μαλλί της ὅλο ἀγκάθια καὶ τριβόλια σηκώνοντας σκόνη στὸ συνοικιακὸ δρόμο ἓνα ἔρημικὸ σύννεφο σκόνη ποὺ θυμιάζει τὸ σούρουπο καὶ τὰ παιδιὰ ἔχουν γυρίσει σπίτια τους γιὰ τὸ δεῖπνο καὶ δὲν τ' ἀφήνουν πιά νὰ βγοῦν ἔξω μ' ὅλο ποὺ πίσω ἀπ' τοὺς τοίχους μαντεύουν τὸ περπάτημα τῆς γριᾶς ἀρκούδας -κ' ἢ ἀρκούδα κουρασμένη πορεύεται μὲς στὴ σοφία τῆς μοναξιᾶς της, μὴν ξέροντας γιὰ ποῦ καὶ γιατί -ἔχει βαρύνει, δὲν μπορεῖ πιά νὰ χορεύει στὰ πισινὰ της πόδια δὲν μπορεῖ νὰ φοράει τὴ δαντελένια σκουφίτσα της νὰ διασκεδάσει τὰ παιδιὰ, τοὺς ἀργόσχολους τοὺς ἀπαιτητικούς καὶ τὸ μόνο ποὺ θέλει εἶναι νὰ πλαγιάσει στὸ χῶμα ἀφήνοντας νὰ τὴν πατᾶνε στὴν κοιλιὰ, παίζοντας ἔτσι τὸ τελευταῖο παιχνίδι της, δείχνοντας τὴν τρομερὴ της δύναμη γιὰ παραίτηση, τὴν ἀνυπακοή της στὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων, στοὺς κρίκους τῶν χειλιῶν της, στὴν ἀνάγκη τῶν δοντιῶν της, τὴν ἀνυπακοή της στὸν πόνο καὶ στὴ ζωὴ μὲ τὴ σίγουρη συμμαχία τοῦ θανάτου -ἔστω κ' ἐνὸς ἀργοῦ θανάτου- τὴν τελικὴ της ἀνυπακοή στὸ θάνατο μὲ τὴ συνέχεια καὶ τὴ γνώση τῆς ζωῆς ποὺ ἀνηφοράει μὲ γνώση καὶ μὲ πράξη πάνω ἀπ' τὴ σκλαβιά της.[...]

Πηγές

- http://users.uoa.gr/~nektar/arts/tributes/giannhs_ritsos/sonata_toy_selhnofwtos.htm
- https://www.greek-language.gr/digitalResources/literature/tools/concordance/browse.html?cnd_id=1&text_id=3175

